

Foto: M. Kubíček

KAREL GOTT NÁVRAT K SUPRAPHONU S NOVÝM ALBEM...

Úkroky Karla Gotta do jiných žánrů, než představuje klasická pop-music, nejsou časté, o to víc však posluchače zajímají. Oblíbený zpěvák teď přichází (po osmnácti letech znovu na značce Supraphonu) s jedním takovým „odskokem“ – konkrétně k moravské a slovenské lidové písni. Natočil album s cimbálovou muzikou Ladislava Pavluše a dodává, že to je deska, kterou nazpíval pro radost. S úsměvem pak dodává:

Příteli Jožkovi Černému, veličině v oblasti lidové písně a jejímu legitimnímu interpretovi, jsem ovšem slíbil, že v tom nebudu pokračovat. Aby se uklidnil. I když musím říct, že mi tohle album pochválil. Řekl, že se mu líbí, že ty písničky zpívám hezky, od srdce.

Zařadíte některé z těchto lidových písní do koncertního repertoáru?

To by museli muzikanti z cimbálovky jezdit se mnou, bez nich by to nešlo. A na celý koncert to zase není; udělal jsem si výlet do lidové hudby, a jsem za něj velice rád. Na druhou stranu jsem ale přesvědčen, že ti mí příznivci, kteří ode mne sem tam nějakou tu změnu očekávají, tohle album ocení.

Na albu Lidovky mého srdce jsou moravské a slovenské písně; české mezi lidovky vašeho srdce nepatří?

Ale ano, patří. Tuhle desku jsem ovšem nahrával s klasickou cimbálovou muzikou, ke které patří slovenská a moravská lidová píseň. Podle muziky, která se mnou hraje, jsme vybírali repertoár. A cíleně jsme točili přímo na místě, na jižní Moravě, v Místříně.

Tohle album ale není vašim prvním výletem k naší lidové písni...

Možná je paradoxní, že poprvé jsem české, slovenské a moravské

krajové lidové písně točil před třiceti lety pro tehdy západoněmeckou televizi ZDF. Natáčeli jsme všechny písničky na autentických místech, v originálních zněních, krojích, byla u toho neuvěřitelná dekorace, všude k tomu probíhaly folklorní trhy. Požadavek tehdy byl, abych se stal průvodcem českou a moravskou lidovou hudbou u nás.

Album Lidovky mého srdce prý vznikalo dlouho a v utajení.

Málokdo o tom věděl. Nikdo na nás nevyvíjel nátlak toho typu, že už máme odevzdat materiál na desku, točili jsme v klidu. Scházeli jsme se postupně, když jsem se vyskytoval někde poblíž Místřína, přijel jsem a natočil další dvě, tři písně... až vzniklo ucelené album s jasnou dramaturgickou linkou. Jsou tam svižné čardáše i balady, a všechno jsou to skutečně písně mého srdce. Písně, které vyhovují mému způsobu kantilénové interpretace.

Zatančíte si někdy – třeba na čardáš nebo na jakoukoliv jinou lidovou hudbu?

Pravda je, že doma si ji nepustím. Pro mě tahle hudba – i tanec – patří k setkávání se s lidmi a hudebníky v tom kraji. Pak bývám jedním z posledních hostů, kteří odcházejí ze sklípku nebo ze setkání na jiném místě. Pro mě jako tenora a belcanti-

PŘIPRAVUJE SE...

MARTA KUBIŠOVÁ

vydává 28. května 2010 u Supraphonu 3CD Vyznání – Zlatá kolekce. Půjde o nejkompletnější průřez její hudební kariérou. V rámci této kolekce budou ke slyšení i tři nové písně, z nichž může zaujmout cover verze hitu Eltona Johna SORRY SEEMS TO BE THE HARDEST WORD. Český text k popovému evergreenu věnoval Martě Kubišové mladší, nadějný textař Lukáš Hrabal. Píseň s českým názvem PROMIŇ, vznikla pod hudební režii Petra Malásky teprve na konci dubna.

SPIRITUÁL KVINTET

Oslava pěti dekad velmi úspěšné existence Spirituál kvintetu bude ozdobena výpravným 4CD kompletem... Supraphonské a pantonské archivy byly doplněny o řadu licenčních výpůjček tak, aby profil kapely a muziky byl co nejúplnější. S přispěním firem Pupava, Sony, Universal a EMI se tak podařilo dosáhnout maximální pestrosti, včetně ukázek z aktuálního alba. Jiří Tichota pak společně se zvukařem Petrem Kocfeldem

obcerstvi zvuk nahrávek do optimální podoby. Krabička se 4 CD bude obsahovat booklet se zajímavým dokumentačním materiálem. Komplet: Spirituál kvintet – Sto nejkrásnějších písní (+1) 1960 – 2010 vyjde u Supraphonu už 28. května.

NOVÉ AUDIOKNIHY S KRYLEM A VIEWEGHEM

Na konci května rozšíří edici Audioknihy průřez básnickou tvorbou Karla Kryla v jeho autorské interpretaci a slavní spisovatelé v parodii Michala Viewegha ve skvělém podání Jiřího Lábusa a autora. V úterý 1. června se uskuteční slavnostní křest audioknih v krásném prostředí Klementina.

stu je to skvělá příležitost; jako třeba neapolské canzonetty, velké španělské písně či ruské romance. Něco podobného nacházím u nás na jižní Moravě. Ostatně – pojí se to i s mentalitou tamních lidí a taky s tím, že tam jsou dobrá vína. V místech, kde se pije pivo, jsem žádnou podobnou píseň neslyšel. I když jsem se tam narodil.

Jaké víno si rád dáte?

To záleží na pořadí. Ale vždy, pokud se ochutnává, se těším na rulandské šedé. To mám opravdu rád.

Je něco, co vás trápí?

Moc toho není; ale vždycky mi je líto, když nestihnou poděkovat něko-

mu, kdo si to zaslouží. A taky ve mně dlouho zůstává, když mě někdo zradí nebo mi jinak ublíží. To si pamatuji dlouho, i když vím, že to není příliš praktické.

SU 6001-2

OLDA ŘÍHA: JINÁ CESTA NENÍ!

Katapult, navazující na legendární sestavu, a přitom zcela nový, pokračuje. Olda Říha se obklopil mladými muzikanty – bubeníkem Ondřejem Timplem a baskistou Andym Budkou, a vznikla nová deska. Ač vyjadřuje naštvánost svých autorů na poměry, na politiku a na svět, dostala název Radosti života. A podle Oldy se velice povedla:

Na tu desku jsem opravdu hrdý. Je dobrá mimo jiné i díky mému basákovvi a mému bubeníkovi. Jejich talent je tak obrovský, až mě to děsí. Ve vši účtě k původnímu Katapultu: dnes se spousta lidí bojí říct, že naše dnešní muzika je lepší, než byla hudba Katapultu „Classic“. A já na to říkám: jen se nebojte! Vždyť jiná cesta není. Nemůže „to“ být horší nebo stejné, musí to být lepší! Protože je to upřímné. A to je rock'n'roll.

Rok 2010 za jménem kapely má asi zdůraznit ty rozdíly...

Přesně tak. Ten letopočet jsme přidali proto, abychom odlišili Katapult „Classic“ od Katapultu dnešního. Je pravda, že Katapult by slavil pětáctilet let od vzniku, ale to přece nejde. Jak já můžu něco slavit? Oslavovat se nebude. Máme nový Katapult, jsme v roce nula, a znovu se ucházíme o přízeň lidí. S novou deskou, novými muzikanty, novou krví, novou energií... Přitom jakási návaznost může existovat, jenom nemusí být ladovsky přímá. Můžete vyprávět příběh a pod jeho povrchem je další příběh. A vy si to můžete vysvětlit, jak chcete: patří nebo nepatří to ke starému Katapultu? Jak to mysleli? Co

chtěli říct? Ať si to každý posluchač vysvětlí sám. Ovšem na koncertech to říkáme natvrdo: jsme Katapult, ale výročí slavit nebudeme; jsme Katapult roku 2010, nabízíme vám naši hudbu a novou desku – a vyberte si! Já nechci žít z minulosti.

A posluchači vás berou.

Berou, a z každé nové písně mají radost. A víte, jak je to těžké v situaci, kdy každý ze starých fláků Katapultu je vlastně hymnou? V tomhle jsme jiní, než třeba Slade a podobní třeba Rolling Stones.

Na novém albu jsou dva videobonusy, z jednoho z nich by se mohlo zdát, že vaši posluchači jsou spíše středního a staršího věku; je to tak?

Díky divadlu, kde se natáčelo, a jeho sezení, se zvýraznil efekt našeho třígeneračního publika. Na nás chodí totiž tři, možná až čtyřgenerační diváctvo. Hned to vysvětlím. Kdo na nás sedí: děti, manželka, manžel. Manžel má milenkku, milenkka má manžela. Mají spolu děti. A teď ta první manželka: ta má milence, milenec má manželku, mají děti... Takže to je možná osmigenerační obecenstvo (smích). A nás zajímaly emoce toho divadla. Píseň se rodí nejdříve z něčeho, postupně se něco přibaluje, píseň se rozvíjí, přesunuje se na pódium, tam jsou ti diváci, sedí, poslouchají a končí to ovacemi vestoje. Takže shrnuto: už je to hodné generací, které tvoří naše publikum.

Přitom Katapult mohl skončit...

Dědek zemřel a trvalo to půl roku, než jsme s Andym vyjeli na malé turné, kterým jsme chtěli vzdát hold Dědkovi. Diváci to vzali a volali na mě i na basáka: „Katapult!“ Tak jsem si řekl: dobře, dáme dohromady skupinu. Hledali jsme bubeníka, až jsme

ho našli. Vlastně náhodou. Kamarád mi řekl: mám bubeníka – pošlu ti ho. Prošel tříkolovým konkursem, až jsem mu v hospodě řekl, že to místo má. Ani Andy ani Ondra netušili, že budou hrát s Řihou v Katapultu, že to vůbec je možné, ale stalo se, možná z toho byli nejdřív trochu vyděšení. A tak se vracím k začátku: byla to náhoda, jak to ostatně v životě často chodí.

Když už jsme u filmu – chystá se dokument o novém Katapultu...

Je to tak, režíruje ho Jan Gogola mladší. Z pěti set hodin materiálu bude muset sestříhat hodinu a půl. Je to vlastně příběh vzepření se osudu. Začíná tím, že zemřel Káša, Dědek už není, chceme hrát, musíme hrát, už totiž stojíme na jevišti. Stalo se to ve Stochově. Byli jsme těsně před koncertem za Dědku, ten den umřel Káša, všichni si mysleli, že nebudeme hrát,

a my jsme hráli. Tohle zaznamenala kamera – a tady začíná ten příběh. Od té doby nás kamera točila všude, vzniklo asi pět set hodin materiálu. Stříh nechávám plně na režisérovi.

A ještě k nové desce: dohadovali jste se na aranžích, na pojetí nebo třeba na tom, kdo bude kterou píseň zpívat?

U Katapultu se nic nedohaduje. Já řeknu, jak co bude a tak se i stane! Přinesl jsem písničky, demosnímky, měl jsem v hlavě stopáž, tempo, vrcholy, dojetí, atmosféru, vlastně celou desku. Má to být deska lidských příběhů. Když si z ní posluchač vezme jednu, dvě písně, nebude nic vědět – musí se slyšet celá. Někdy jsem kluky nutil hrát to, co chci já. Ale někdy pro ně nastala muzikantská příležitost – řekl jsem třeba: tady mi zahraj něco, co jsem ještě neslyšel. A oni to zahráli.

PETR SPÁLENÝ – DÍTĚ ŠTĚSTĚNY

Obsáhlý, reprezentativní, výborný – tak by se dal charakterizovat nový výběr hitů Petra Spáleného. Zachycuje písně vzniklé od roku 1967 do letoška. Milovníci a obdivovatelé zpěváka s charakteristickým hlasem a projevem si skutečně přijdou na své.

Petra Spáleného se ptáme:

Tento výběr hitů není ve vaší diskografii první; v čem se od těch předcházejících liší?

Výběry u Supraphonu vyšly během let tři. První v roce 1998, druhý v roce 2004 a v roce 2008 jakýsi dodatek s názvem Bylo fajn. Na každém jsou, kromě známých písniček, i další tituly z různých dob, pocházejících z řady singlů. Ty se z velké části na všech výběrech mění.

Písně pro aktuální výběr jste vybíral sám?

Ano, sestavu na letošní Dítě štěstěny jsem vybral sám.

Jsou nějaké písně, které vám na tomto kompletu chybí?

Určitě tam některé chybí. Je těžké vybírat, když před sebou máte pár set nahrávek a zvažujete, které z nich oživit. Navíc tam vždy musí být především ty neznámější písně. Samozřejmě by asi bylo nejlepší vydávat kompletní řadová alba tak, jak šel

čas, ale to asi nelze. I když se v devadesátých letech podařilo vydat tři: Zvon šilencův, Podoby a Dítě štěstěny – ještě s přidáním bonusu ze singlů. Jsou ale dávno nedostupné.

Jak prožíváte chvíle, kdy se probíráte svými staršími nahrávkami?

Většinou si připomenu dobu, ve které vznikly, atmosféru dávných studií Supraphonu, Mozarteum, Dejvice, muzikanty, kteří tam hráli, čekání až vyjde elpíčko a tak dál.

Nejvíce nahrávek na kompletu vzniklo pod dirigentskou taktovkou vašeho bratra Jana – to jistě není náhoda...

Chťel jsem tu dobu z počátku sedmdesátých let připomenout: brachovy skladby a aranže pro Apollo-beat i pro velké kapely, sólisty, výborné textaře Pavla Vrbu, Vladu Poštulku, Eduarda Pergnera (Janíčka), Zdeňka Rytíře a hlavně kluky z Apollobeatu, s nimiž jsme spoustu let nahrávali a koncertovali.

Můžete říct pár slov k bonusové, nové nahané písni Mafie?

Píseň Mafie patří skupině Saze, to znamená Jiřímu Burianovi a Janu Nádvorníkovi, kteří ji před lety napsali a nahráli. Před mnoha lety s námi vystupovali jako předkapela na koncertním turné a vždycky jsem je rád poslouchal. Tahle naše nahrávka je moje vzpomínka na tu dobu a na Jirku Buriana. Naši nahrávku s Apollo Bandem jsme pojednali spíše jako jam-session, chtěl jsem také představit skvělé muzikanty – kytaristy Standu Jelínka a Fredy Bittnera. To vše v tradici duetů se Zdeňkem Rytířem (zpívali jsme spolu třeba Dítě štěstěny. Já ho jen od vidění znám, Mr. snacku, Absolutní žena a další). Navíc se zdá, že se píseň Mafie docela dobře hodí na dobu, kterou žijeme...

SU 6018-2

LUBOŠ POSPÍŠIL

KVALITU PÍSNĚ PROVĚŘÍ AŽ ČAS

Luboš Pospíšil prošel několika kapelami, založil dnes už legendární skupinu 5P, kterou vede dodnes. Nazpíval množství písní, skládá, koncertuje, nahrává, organizuje... V Malostranské besedě bylo pokřtěno bilanční supraphonské dvojalbum Tenhle vítr jsem měl rád (To nejlepší 1977–2010) s písněmi, které prověřil čas a jednou novinkou. Album vychází k Pospíšilovým šedesátinám.

Smí se říkat, kolik vám je?

Určitě se to říkat smí, ale vlastně je náhoda, že k vydání CD dochází právě teď. Původně to takhle přísně koncipované nebylo.

Je pro vás šedesátka významný věk – a třeba důvod k bilanci?

Zatím jsem o tom nepřemýšlel. Asi je to tím, že jsem pořád činný nebo alespoň na mě je ze strany kapely vyvíjen tak silný tlak, že musím hodně pracovat. Na uvažování o významu věku nemám tedy zatím čas.

Jak si můžeme představit tlak ze strany kapely?

Generačně jsou členové kapely mnohem mladší, než já, mají hodně energie. Na koncertech se snažím jim vyrovnat.

Elánu ale máte pořád na rozdávání, jistě v mnohých ohledech tlačíte i vy kapelu...

Být autorem, stavět repertoár a působit organizačně – to jsou věci trochu jiného typu. U výkonu na pódiu nebo ve studiu ale věk určitou roli hraje.

K vašim osudovým textařům patří Pavel Šrut a Ladislav Kantor; je vám někdo z nich bližší?

Oni jsou různí. Ladislav Kantor je spíš textař, byl to šéf C&K Vocalu a sám zpíval – takže jeho propojení s muzikou jako autora textů bylo logické. U Pavla Šruta to je jiné: on je básník. Původně nepřemýšlel o tom, že bude propojen s hudbou a už vůbec ne, že tolik. Pavel Šrut je mi pojetím poezie bližší, třeba proto, že má blíž k věcem, které jsem míval rád už v mládí.

Podobná otázka o hudebních skladatelích...

Potkal jsem se s vynikajícími skladateli, s naší absolutní špičkou, ať už šlo například o Otta Petřinu, Petra Skoumala či Bohouše Zatloukala. V tomto ohledu jsem naprosto spokojený.

Dvojčeděčko Tenhle vítr jsem měl rád obsahuje i novinku Rockový vlak.

Tu jsme původně udělali s kapelou 5P pro rockové turné rádia Beat. Pak jsme si řekli, že by mohla předznamenat naši novou desku. Tím jsme vlastně začali zkoušet nový repertoár na album. Rockový vlak jsme poprvé hráli v Malostranské besedě – a postupně chceme na koncerty zařazovat i další nové písně, aby lidé slyšeli a znali, co konkrétně bude nová deska obsahovat.

Jak vznikala dramaturgie bilančního dvojalba?

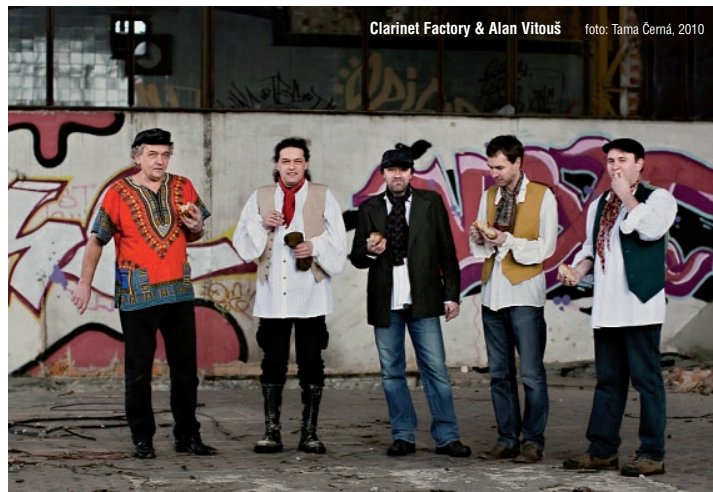
Připravil jsem jeho model, ten jsme pak zkonfrontovali s dramaturgií Supraphonu a zjistili jsme, že se hodně shodujeme. V samotném výběru problém nebyl. Hodně z těch písniček totiž hrají stále na koncertech s kapelou. A k těm dalším: u některých starých nahrávek jsem byl až překvapen, že se povedly víc, než jsem si původně myslel. To pro mě bylo příjemné zjištění. Konkrétně: vždycky jsem věděl, že velká rocková balada Oty Petřiny Lásko, lásko je výjimečná, ale teď jsem zjistil, že je ještě lepší, s odvážným aranžmá, skutečně monumentální. To je jeden příklad.

Jak bude pokračovat vaše turné k šedesátce a k vydání bilančního dvojčeděčka?

Budeme vystupovat na koncertech a zúčastníme se některých festivalů. A velkou záležitostí pro nás je, že 26. června zahrajeme společně s kapelou Yardbirds v amfiteátru na Lokti.

Cítíte jako zpěvák ve svém ranku konkurenci?

Vlastně ne. U nás je celá řada vynikajících zpěváků; jsou výborní hlasově, ale většinou mívají problém s repertoárem. Hodně z nich silu repertoáru podceňuje a ne každý z nich je schopný být sám autorem.

Clarinet Factory

Out of Home...

V neděli 23. května 2010 vystoupí experimentální kvarteto Clarinet Factory na charitativním festivalu Out of Home v Divadle Archa, kde pokřtí stejnojmenné album! U příležitosti chystaného vydání novinkového alba a vystoupení na festivalu Out of Home jsme se zeptali hráče a dramaturga Clarinet Factory Jindřicha Pavliše:

SU 4023-2

Jak začala spolupráce Clarinet Factory s festivalem Out of Home?

Spolupráce Clarinet Factory s projektem Out of Home se datuje již od prvního ročníku, tehdy jsme byli osloveni, abychom udělali nějaké překvapení, a tak jsme si vybrali z účinkujících Lenku Dusilovou a ve zcela netradičním aranžmá provedli naše i její písně. Myslím si, že spojení kultury s volným časem je ideální pro rozvoj kohokoli a je ideální motivací pro ty, kteří nemají své rodinné zázemí (a jsou Out of Home).

Jaké bude nové album Clarinet Factory, které vyjde oficiálně 28. května u Supraphonu?

Naše připravovaná deska bude zcela mimo zavedené žánry, je doopravdy Out of Home, není zařaditelná do žádných šuplíků a kategorií. Ale komunikuje srozumitelně s lidmi, jen se snažíme ukázat, že hudba se obejde bez hranic. Out of Home jako název desky rovněž symbolizuje i dnešní stav naší krajiny, lidí a měst, kdy již mizí hranice mezi přírodou a civilizací, mezi tradicí a hledáním nového, mezi ryze českým a importovaným... Na desce budou písně, instrumentálky, vlivy taneční hudby, jazzu, ethno i klasiky, vše ale zamícháno v našem malém českém kotlíku, kde už se (nejen z Evropy) abydlelo leccos. Vedle Clarinet Factory posluchač uslyší také Alana Vitouše, Lenku Dusilovou a Epoque Quartet.

VŠECHNY ŠPLECHTY

FELIXE HOLZMANNA

S ročním předstihem předjímá Supraphon nadožité devadesátiny komika Felixe Holzmann. Právě vyšel komplet pěti CD, který obsahuje všechny audio nahrávky tohoto neopakovatelného komika.

Foto: M. Kubica

Supraphon přichází s dárkem pro všechny milovníky humoru Felixe Holzmann: v reprezentativní sadě pěti CD vydává jeho dnes už legendární scénky a anekdoty. V několika archívech je našla a sestavila producentka Naďa Dvorská. „Čtyři alba kompletu vycházejí postupně v uplynulých letech, páté, bonusové, obsahuje nahrávky vydávané vůbec poprvé. Navíc je tu i rozhovor, který Holzmann poskytl Ondřeji Suchému na sklonku svého života,“ upozorňuje na rarity tohoto vydání. „Díky kompletu máme i možnost zajímavého srovnání. Je tu scénka Divácká soutěž z Holzmannových začátků s Janem Borovičkou, a pak tatáž scénka dovedená k naprosté dokonalosti. Můžeme tak hezky sledovat posun Holzmannova humoru,“ doplňuje Dvorská. Krabička s pěti cedéčky je důstojným připomenutím umění oblíbeného komika.

SU 6005-2

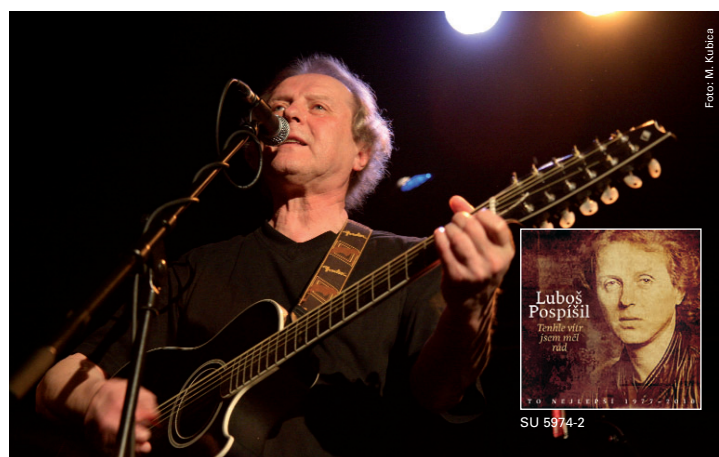

Foto: M. Kubica

SU 5974-2

BABORÁK ENSEMBLE HVĚZDOU PRAŽSKÉHO JARA

Hornista Radek Baborák s unikátním projektem vlastního souboru svých generačních vrstevníků vystoupí 26. května 2010 v Rudolfinu na Mezinárodním hudebním festivalu Pražské jaro. Před časem Baborák Ensemble vydal u Supraphonu debutové album, na které letos v únoru navázalo i vydání CD Radka Baboráka s Pražským komorním orchestrem. Radka Baboráka jsme oslovili s prosbou o krátký rozhovor.

Čím je vám klasicistní hudba, konkrétně muzika z pera českých komponistů, blízká?

Klasika patří do repertoáru každého hornisty. Na koncertech hrajeme díla Mozartova, Haydnova a dalších mistrů klasiky, těch koncertů je, odhaduji, několik stovek. Tato hudba je mi blízká svojí průzračností, i když je fakt, že se často určité motivy opakují, zvláště třetí věty ve stylu la chasse.

Uvědomujete si, případně cítíte o to větší odpovědnost, že pokračujete ve skvělé škole českých hornistů?

Odpovědnost si uvědomuji a budu se snažit, aby to nebyla jen tradice, ale aby lesní roh měl v Čechách i budoucnost.

Puntovi se obdivoval například Mozart; kolik a kteří skladatelé obdivovali a obdivují vaši hru tak, že vám věnovali své kompozice?

První skladbu mi věnoval můj spolužák na konzervatoři Fero Šterbák – Tři sonety pro sólovou hornu. Tato skladba mi pomohla ve vítězství na soutěži ARD v Mnichově, protože nikdo tak těžkou skladbu nehrál. Pan skladatel Málek mi věnoval Chodský koncert, který čeká na premiéru. Skladatel Miloš Bok napsal pro mne a můj soubor Křínickou suitu. A při skládání velice náročných orchestrálních partů myslím na mne.

Kterou z nahraných kompozic máte nejraději, dá-li se to říci, a proč?

Nejraději mám koncert Františka Xavera Pokorného, především pro tu jeho instrumentaci: Pokorný použil netradičně dvě trumpety a tympány.

Jaká byla spolupráce s Pražským komorním orchestrem? Řídil jste ho vy od pultu sólisty?

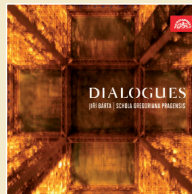
Spolupráce to byla dobrá. Orchestr jsem skutečně řídil a zkoušel s ním – přeci jenom mám ty koncerty, které jsme nahrávali, zažité, hrál jsem je a znám je tudíž lépe, než dirigent.

Na co se mohou těšit posluchači koncertu Pražského jara do Rudolfiny, kde vystoupíte 26. května se svým Baborák Ensemble?

Uslyší nás ve skladbách Georga Philippa Telemanna, Josepha Haydna a W. A. Mozarta.

JIŘÍ BÁRTA A SCHOLA GREGORIANA PRAGENSIS DIALOGY

Renomovaný soubor Schola Gregoriana Pragensis a přední český violoncellista Jiří Bárta se již řadu let setkávají v dialogu na koncertních pódii. Mají společnou zkušenost s hudbou starou i soudobou, s improvizací i potřebu hledání. Ze společného setkávání vznikla nahrávka, jež je mnohovrstevným dialogem: mezi sonorním zvukem violoncella a mužskými hlasy, dialogem chorálu a středověké polyfonie s tvorbou posledních desetiletí, hudby zapsané a improvizované. Myšlenka „zrcadlení minulého v současném“ je linkou spojující skladby soudobých autorů. Suita pro sólové violoncello Petera Grahama prozrazuje inspiraci Bachovými sólovými suitami. Soudobý hudební jazyk s gregoriánskou tradicí ve své meditativně laděné skladbě Misereere originálně propojil polský skladatel Paweł Szymański. Struktura proslulé skladby Fratres Arvo Pärta je jakousi reminiscencí středověké polyfonie. Hudba místy hraničící s tichem skýtá posluchači prostor pro vnitřní ztišení a vnímání jemných nuancí, jež nám v hlučném světě často zůstávají skryty. Album vychází 28. 5. 2010.

SU 4009-2